

1

Теодор Буун се събуди в лошо настроение. Всъщност той си и легна в лошо настроение, а през нощта положението не се подобри. Утринните лъчи осветяваха стаята му, а Тео лежеше, загледан в тавана, и си блъскаше главата как ще издържи цялата седмица. Обикновено обичаше да ходи на училище – харесваше приятелите си, учителите, повечето учебни предмети, дебатите, – но понякога просто му се искаше да си остане в леглото. Като сега. Беше най-неприятната седмица през годината. От утре, вторник, чак до петък той и всички останали осмокласници щяха да залепнат за чиновете и да полагат поредица от ужасни тестове.

Джъдж бе усетил, че нещо не е наред, и по някое време се беше преместил от мястото си и се бе настанил до Тео. Госпожа Буун не одобряваше кучето да спи в леглото на сина ѝ, но точно сега тя се наслаждаваше на спокойни мигове със сутрешния вестник долу и нямаше да разбере. Или пък щеше? Понякога забелязваше кучешки косми по завивките и питаше Тео дали Джъдж спи при него. Повечето пъти Тео си признаваше, но веднага добавяше: „Какво да направя?“.

Не можеше да държи кучето под око, докато спи. Честно казано, Тео също не искаше Джъдж да спи при него. Кучето имаше дразнещия навик да се изтяга по средата и да избутва Тео към крайчеца, поради което момчето неведнъж рискуваше да се строполи на пода и да си удари главата. Не, Тео също предпочиташе Джъдж да спи на своето си място на пода.

Истината беше, че Джъдж правеше каквото си иска не само в стаята на Тео, а и във всяко друго помещение в къщата.

В дни като днешния Тео завиждаше на кучето. Ама че живот: никакво училище, никакви домашни, никакви тестове, никакво напрежение. Ядеше когато си искаше, почти цял ден дремеше в кантората и не се притесняваше за нищо. Семейство Буун се грижеха за него и Джъдж правеше каквото си пожелае.

Тео неохотно се надигна от леглото, погали кучето по главата, поздрави го с „добро утро“, макар и без обичайното въодушевление, и отиде в банята. Миналата седмица ортодонтът беше регулирал брекетите му и челюстите още го боляха. Усмихна се пред огледалото, огледа пълната си с омразни железа уста и се помъчи да се ободри с утехата, че може и да махне шините преди девети клас.

Влезе под душа и се замисли. Девети клас. Гимназия. Просто не беше готов. Беше на тринайсет и се чувстваше предоволен да бъде в прогимназията „Стратънбърг“. Харесваше учителите си, или поне повечето, беше председател на отбора за дебати, почти беше успял да стане скаут „Орле“ и... ами смяташе се за лидер. Със сигурност беше единственият невръстен юрист в училището, единственото дете, което

мечтаеше да стане прочут адвокат или блестящ млад съдия. Още не беше решил. В девети клас обаче щеше да е поредният унил тийнейджър най-долу в пирамидата. Никой не уважава зайците в гимназията. В прогимназията му беше добре, защото беше намерил мястото си, но само след няколко месеца щеше да го изгуби. В гимназията класовете бяха големи и всички се вълнуваха само от футбол, баскетбол, мажоретки, шофьорски курсове, ходене на срещи, участие в бенда или театралната труппа, дрехи и бръснене. Бързаха да пораснат. Тео просто не беше готов. Повечето му приятели го искаха, но не и той.

Тео спря душа и се избърса. Дждж го наблюдаваше и си мислеше единствено за закуската. Какъв щастливец!

Докато си миеше зъбите, или по-скоро чистеше шините, Тео призна мислено, че животът се променя. Гимназията постепенно се задаваше на хоризонта. Един от най-важните и най-неприятните предупредителни сигнали бяха задължителните тестове – отвратителна идея, хрумнала някъде на някакви експерти. Те бяха решили, че е важно всички осмокласници в щата едновременно да решават едни и същи тестове, за да може преподавателите в прогимназията „Стратънбърг“ и във всички други училища да добият представа за нивото им. Това беше едната причина за тестовете.

Другата причина, поне в Стратънбърг, беше да разпределят осмокласниците на три групи за гимназията. Най-умните щяха по бързата процедура да сформират паралелки по програмата за напреднали. По-слабите ученици щяха да карат с по-бавно темпо. А

към представилите се на средно ниво щяха да подхождат нормално и да ги оставят да изкарат гимназията без специално отношение.

Тестовете целяха и оценка на преподавателите. Ако нечий клас се представеше много добре, съответният преподавател можеше да получи бонус. А ако класът се представеше зле, всякакви неприятности застрашаваха учителя. Дори уволнение.

Излишно бе да се отбелязва, че целият процес на провеждането на тестовете, оценяването, разпределянето на учениците по направления и атестирането на учителите се ползваше с крайно противоречиво отношение. Разбира се, учениците го мразеха. Повечето учители не го обичаха. Почти всички родители искаха децата им да влязат в паралелките за напреднали и почти всички оставаха разочаровани. Онези, чиито деца изоставаха в надпреварата, се ядосваха и дори се чувстваха неловко.

А споровете продължаваха. Госпожа Буун беше категоричен противник на системата, а господин Буун, естествено, беше неин поддръжник. Семейството обсъждаше тестовете от седмици – на вечеря, в колата и дори пред телевизора. Вече цял месец учителите на осмокласниците ги подготвяха за тестовете. Наричаха процеса „тренировка“, което означаваше, че не влагаха никакво творчество в преподаването и никой не се забавляваше в час.

На Тео вече му беше дошло до гуша от тестове, а те още дори не бяха започнали.

Той се облече, грабна раницата си и слезе долу, следван по петите от Джъдж. Пожела „добро утро“ на майка си, която както обикновено се беше сгушила на

канапето по халат, пиеше кафе и четеше вестник. Господин Буун винаги излизаше рано и се срещаше с приятели на кафе в едно и също заведение в центъра на града.

Тео приготви две купи с „Чириос“ и остави едната на пода за Джъдж. Почти винаги се хранеха мълчаливо, но от време на време госпожа Буун идваше при тях да си поговорят. Правеше го, когато подозираше, че нещо тревожи Тео.

Сега тя влезе в кухнята, наля си още кафе и седна срещу сина си.

– Какво предстои днес?

– Пак преговор и тренировка за тестовете.

– Притесняваш ли се?

– Всъщност не. Просто вече съм изморен. Не се представям добре на такива тестове, затова не ги харесвам.

Вярно беше. Тео беше почти пълен отличник, имаше по някоя петица само по точните науки, но никога не постигаше хубави резултати на общите тестове.

– Ами ако не успея да се класирам в паралелката за напреднали догодина? – попита той.

– Теди, ще се представиш отлично в гимназията, в колежа и в правния факултет, ако решиш да учиш право. Не се тревожи в каква паралелка ще те сложат в девети клас.

– Благодаря, мамо.

Думите ѝ му подействаха добре, макар да го нарече „Теди“ – обръщение, което тя, за щастие, използваше само когато бяха насаме.

Тео имаше приятели, чиито родители буквално откачаха и сън не ги ловеше заради тестовете. Ако

децата им не успееха да влязат в паралелките за напреднали, родителите им бяха убедени, че ги очаква отворителен живот. Тео го намираше за пълна глупост.

– Сигурно знаеш, че в цялата страна се надига съпротива срещу тези тестове. Стават все по-непопулярни. Изглежда, че много ученици преписват.

– Но как се преписва на тест?

– Не съм сигурна, но съм чела, че се преписва. Някъде учителите сменяли отговорите. Трудно е за вярване, нали?

– Защо му е на един учител да го прави?

– Ами в конкретния случай училището не се представяло добре на окръжно ниво. Освен това учителите искали да получат бонуси. На мен всичко това ми изглежда безсмислено.

– Мисля, че се разболявам. Блед ли съм?

– Не, Теди, изглеждаш ми напълно здрав.

Беше осем часът, време да тръгва. Тео вдигна двете купи и ги остави в мивката както винаги. Целуна майка си по бузата и обяви:

– Тръгвам.

– Имаш ли пари за обяд? – попита тя.

Все един и същ въпрос пет дни седмично.

– Естествено.

– Написа ли си домашното?

– Разбира се, мамо.

– Кога ще се видим?

– Ще се отбия в кантората след училище.

Тео минаваше през кантората всеки ден след училище, без изключение, но госпожа Буун въпреки това го питаше.

– Внимавай – предупреди го тя. – И винаги се усмихвай.

– Усмихвам се, мамо.

– Обичам те, Теди.

– И аз те обичам.

Тео се сбогува с Джъдж, когото госпожа Буун щеше да откара до кантората. Цял ден кучето щеше да спи и да яде най-безгрижно. Тео яхна колелото си и отново му се прииска през следващите четири дни да бъде куче.